

2

Чужий одяг на вагу, що дешевшає кожного дня,
ця третя від Сонця планета,
де життя кожної миті втрачає ціну,
де життя твоє таке коротке, що немає сенсу купувати
нових лахів,
де життя твоє таке заrane,
що й будинок, в якому живеш,
не встигає запам'ятати твого обличчя...

3

У другі руки, із рук у руки чи по руках,
із ліжка у ліжку, в порядку живої черги –
раз-два-три,
варту здали і варту прийняли,
раз-два-три,
планета безпам'ятства,
де все назагал – спільне,
де першого дня – дорожче,
де вічна лише земля,
де вона і тільки вона –
оновлюється,
буцім товари на секунді у вівторок...

Мисливці повертаються завжди

Коли вони вертаються, коли
У грудні-січні,
Усі часи, які би не були,
Середньовічні.

Бо ця зима глибока і м'яка,
Щоб жити просто,
Рибалка на середині ставка,
Немов апостол.

Дерева, церква, ковзанка, сліди,
І пахне чаєм,
Мисливці повертаються завжди,
Бо їх чекають.

Та жодного обличчя, за яке
Вчепитись оком,
Крило пташини – чорне і вузьке,
І крок за кроком

До хати за пташиною услід,
До люльки сина,
Лисиці тушка, що замерзла в лід,
Товче у спину.

І десь в якійсь хатиночці сама
Піднімеш вічі –
Мисливці повертаються. Зима.

Дім

Дім,
що був спочатку каменем і глиною,
а зовсім спочатку – землею первісною,
дім,
який пережив усіх своїх мешканців –
спочатку галасливих й червонощоких,
а за мить – захололих і на столі,
одному для усієї родини
(нині там мрець,
а завтра там хліб щоденний),
і кожен спочатку під стіл,
а потім на стіл,
і кожен – у дім,
а потім на дим кожен,
на курище пам'яті,
на курні шляхи снів полинових
у дерев'яній лодії осені...

Нікого,
навіть миші утекли звідси,
нікого,
чорне гніздо бузька на слупі –
як голі ясна
останньої баби
останнього бога
із цього дому.

Серпень

Таке тужаве відчуття кінця:
Бо пізній серпень – як любов оця,
(тулив до серця – ніжну та вільшану),
Бо ці ґрунти прогрікли без води
І капища українські – городи –
Димлять у небо, богові на шану.

Ця тиша надвечірня геть ламка,
Цей дим облудний – де твоя рука?
Де дім старенький, у якому тінь я?
А цвіркуни цвіркочуть – аж кричать
Між тих гірких (багато їх) багать
За день до смерті, як до воскресіння.

Так буцім світ закінчиться – і все,
Так буцім нас усіх не пронесе,
Такий той серпень-серпик... Чи ж полину?..
Бо вже й сама прогрікла, як полин,
Світ клином не зійшовся (з клена клин),
А ще сопілка з клена (чи з калини).

І сад важкий ще – яблука в саду,
Ще сік пульсує, чуючи біду:
Мороз_війну_і що там ще по тому?
...а цвіркуни, як оглашенні, мов
...а гірклий чи моя любов,
Що хоче знову замість крапки – кому.